

ΝΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΜΕ ΣΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

*Άρθρον τοῦ Μακ. Ἀργιεπισκόπου
 πρώην Ἀθηνῶν κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

I' (τελευταίον)

ΜΙΑΨΑΜΕ στο προηγούμενο άρθρο για τις δυο προϋποθέσεις, που είναι απαραίτητες να υπάρχουν, για να εξασφαλίσουμε τη Νίκη στον αγώνα κατά της άπιστίας και της υλοκρατίας. Υπάρχουν ακόμα και άλλες πολλές, αλλά επειδή πρέπει αυτή ή σειρά των άρθρων κάποτε να τελειώσει, ως προσβάσω ακόμα μία, ως τελευταία.

Αυτή ή προϋπόθεση είναι, ότι πρέπει να σταματήσει η κ μ ε ι ο δ ο σ ί α.

Ἐδῶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὅποιος διαβάσει τοῦτο τὸ ἄρθρο, θὰ διερωτηθῆ τί ἐννοοῦμε, ὅταν λέμε, ὅτι πρέπει νὰ σταματήσῃ ἡ κ μ ε ι ο δ ο σ ί α. Ποιὰ εἶναι ἡ μειοδοσία; Καὶ ποιοὶ κάνουν τὴ μειοδοσία;

Ὅταν ἐδῶ λέμε μειοδοσία, ἐννοοῦμε τὴν προσπάθεια πού ἔχει γίνεῖ καὶ πού ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεταί, νὰ κοπῆ ὁ Χριστιανισμὸς στὰ μέτρα μας. Τὸ ξεκίνημα τῆς κ μ ε ι ο δ ο σ ί α ς ἔχει ἀρχίσει ἀπ' τὴν ἄποψι, ὅτι αὐτὰ πού δίδαξε ὁ Κύριός μας δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθοῦν σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ.

Ἐκινώντας ἀπ' αὐτὰ προχώρησε ἡ ἄρνησις, γιὰ νὰ ἰσχυρισθῆ, ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ὁ Χριστός, ὅτι ἡ Καινὴ Διαθήκη γράφτηκε πολὺ μεταγενέστερα καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρι πού κόβοντας τὸ ἓνα ὕστερ' ἀπ' τὸ ἄλλο ἀπ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν πίστι μας, κατάντησε νὰ ἔχωμε ἓνα Χριστιανισμὸ κυριολεκτικὰ ἀγνώριστο.

Αὐτὴ, λοιπόν, εἶναι ἡ μειοδοσία. Καὶ ποίος τὴν κάνει τὴ μειοδοσία; Τὸ περίεργο εἶναι, ὅτι τὴ μειοδοσία δὲν τὴν κάνουν μόνο οἱ ὕλιστές καὶ οἱ ἄθεοι. Αὐτοί, ὅταν διακηρύσσουν κάτι τέτοια, εἶναι συνεπεῖς σὲ ὅ,τι ἐπιτελοῦν. Τὸ ἀντιφατικὸ καὶ παράδοξο εἶναι, ὅτι στὴ μειοδοσία εἶναι ἐνοχοὶ καὶ πολλοί, γιὰ νὰ μὴ εἰποῦμε οἱ περισσότεροί, ἀπὸ ὅσους παρουσιάζομαστε ὅτι πιστεύομε στὸν Κύριο.

Καὶ ἀπ' αὐτοὺς πάλι ἄλλοι μὲν καταλήγουν στὴ μειοδοσία ἀπὸ προσωπικὴ ἐμπειρία. Αὐτοὶ βλέποντας ὅτι οἱ δυνάμεις τους δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ νὰ φθάσουν στὸ ἰδεώδες, πού προβάλλεται ἀπ' τὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου, προσπαθοῦν μὲ διάφορες τάχα ἐπιστημονικὲς ἐρμηνεῖες νὰ ἀποδείξουν, ὅτι ὁ Κύριος, ὅταν ζητῆ τὸ ἄλφα ἢ τὸ βῆτα, δὲν ἐννοεῖ ἐκεῖνο πού λέει τὸ κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ εἶναι ἀκατόρθωτο, ἀλλὰ κάτι ἄλλο, πού φυσικὰ εἶναι μέσα στὶς δυνατότητες τοῦ μέσου ἀνθρώπου.

Ἄλλοι πάλι ἀπ' τοὺς ἐπιστοῦς στὸ Κύριο κάνουν τὴ μειοδοσία καὶ ὑποβαθμίζουν τὴν ἐννοια τῶν ἀπαιτήσεων τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου μὲ τὸ σκοπὸ νὰ προσελκύσουν τάχα περισσότερους στὸ Χριστιανισμὸ. Μὲ ἄλλα λόγια, γιὰ νὰ προσελκύσουν περισσότερους σ' αὐτὸ πού παρουσιάζουν ὡς Χριστιανισμὸ καταλήγουν νὰ κηρύττουν κάτι, πού τὸ ὄνομά του εἶναι μὲν Χριστιανισμὸς, ἀλλὰ δὲν εἶναι παρὰ ἓνα καθαρὸ ψευδεπίγραφο, μιὰ ἀνομολόγητὴ καὶ ἀνεύθυνη νοθεΐα τοῦ πραγματικοῦ Χριστιανισμοῦ, αὐτοῦ δηλαδή, πού ἔχει σήμερα καὶ θὰ ἔχῃ πάντα ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος. Καὶ αὐτὸ εἶναι ὅ,τι κήρυξε ὁ Χριστός, δηλαδή ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμὸς.

Αὐτὲς οἱ προσπάθειες, ἀπ' τὸ ἓνα μέρος νὰ κάνωμε τὸ Χριστιανισμὸ βολικὸ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος νὰ τὸν κάνωμε τάχα πιὸ ἐλκυστικὸ γιὰ τοὺς πολλοὺς, μαζί μὲ πολλὰ ἄλλα, ἔγιναν αἰτία νὰ ξεχαστοῦν καὶ νὰ τεθοῦν κατὰ μέρος πολλὲς βασικὲς ἀπαιτήσεις πού ἔχει ὁ Κύριός μας ἀπὸ ὅσους θελήσουν νὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο πού Ἐκεῖνος ἔχει χαράξῃ τόσο καθαρὰ καὶ μὲ τὴ διδασκαλία Του καὶ μὲ τὴ ζωὴ Του.

ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΛΜΟΥΣΕ κανεὶς νὰ ἀναφέρῃ αὐτὲς τὶς ξεχασμένες ἀπὸ μᾶς ἀπαιτήσεις τοῦ Κυρίου, γιὰτὶ θὰ χρειάζοταν ὄχι ἓνα ὀλόκληρο ἄρθρο, ἀλλ' ἓνα βιβλίον. Ἔτσι ὅμως γιὰ δειγματολόγιον πρέπει νὰ σημειώσωμε μιὰ - δυὸ ἀπ' αὐτὲς.

Ἄς ἀρχίσωμε ἀπὸ μιὰ, τὴν πιὸ βασικὴ. Ἐσχάσαμε, ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἦταν ἓνας Σωκράτης ἢ ἓνας Πλάτων, πού ἦλθε καὶ ἐξῆσε κοντὰ μας, γιὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ μόνο μερικὲς διδασκαλίες χρήσιμες γιὰ τὴ ζωὴ μας, ἀλλ' ὅτι ὁ Ἐχριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμῶν, ἵνα ἐπακολουθήσῃτε τοῖς ἴχνεσι αὐτοῦ» (Α' Πέτρ. β', 21). Δηλαδή ὅταν γινόμαστε Χριστιανοί, παίρνωμε ἓνα πρότυπο ζωῆς, ἓνα μοντέλο, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο θὰ πρέπει νὰ διαμορφώσωμε τὴ ζωὴ μας. Γι' αὐτὸ, ὅταν βαπτισθῶμε ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὑπευθυμίζει καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνει σὲ πολλὲς ἄλλες ἐκαιρίες: «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε». Μὲ ἄλλα λόγια ὅσοι βαπτισθῆκαμε στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ ἀλλάξωμε, νὰ γίνωμε ἄλλοι ἄνθρωποι, πού θὰ μοιάζωμε μὲ τὸ Χριστό.

Πρό παντός ξεχάσαμε, ότι ο Χριστός απ' όσους φέρουν τὸ ὄνομά Του καὶ θέλουν νὰ Τὸν ἀκολουθήσουν, ζητάει τὰ πάντα, τὴν αὐταπάντησι, τὴν ὁλοκληρωτικὴ θυσία. Τὸ εἶπε καθαρά, ὀλοκάθορα.

Τὸ σημειώσαμε καὶ σὲ προηγούμενο ἄρθρο. "Ἄς τὸ θυμηθοῦμε καὶ πάλι: ὁ Κύριος εἶπε: «εἴ τις ἔρχεται πρὸς με καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναται μου μαθητὴς εἶναι. Καὶ ὅστις οὐ βαστάζει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἔρχεται ὀπίσω μου, οὐ δύναται εἶναι μου μαθητὴς» (Λκ. 14', 26 - 27).

Θὰ ποὺν αὐτοί, ποὺ θέλουν νὰ τὰ μπαλώσουν καὶ νὰ καταντήσουν τὸν Χριστιανισμὸ ἑλκυστικὸ καὶ βολικὸ γιὰ τοὺς πολλούς, ὅτι αὐτὲς οἱ ἀπαιτήσεις εἶναι πολὺ σκληρές, πραγματικὰ ὀλοκληρωτικὲς.

Ἡ ἀπάντησις σ' αὐτοὺς εἶναι, ὅτι πρῶτον ἔτσι τὴς διτύπωσε ὁ Κύριος. Δεύτερον, ὅτι δὲν μᾶς ἀναγκάζει νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε. Τρίτον, ὅτι αὐτὲς οἱ ἀβαρίες εἶναι ποὺ μᾶς ἔφεραν ἐκεῖ ποὺ εἴμαστε σήμερα καὶ ὡς ἕνας - ἕνας οἱ Χριστιανοὶ καὶ ὡς Χριστιανισμὸς καὶ ὡς ὀλοκληρῆ ἀνθρωπότης. Τέταρτον, τέλος, ὅτι αὐτὲς οἱ πολὺ σκληρές καὶ ὀλοκληρωτικὲς ἀπαιτήσεις, γιὰ τοὺς σκεπτόμενους, τοὺς πιὸ σοβαροὺς ἀνθρώπους, καὶ ἰδίως γιὰ τοὺς νέους, εἶναι οἱ πιὸ σημαντικὲς καὶ οἱ πιὸ ἑλκυστικὲς. Ἐλκυστικὲς δὲν εἶναι οἱ νερόδραστες ἀπαιτήσεις, ποὺ τὴς παρουσιάζομε σήμερα ὡς τάχα ἀπαιτήσεις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἄπ' τὴς ἐντολῆς ἐκείνης τοῦ Κυρίου, ποὺ τὴς ἔχομε παραμελήσει καὶ ξεχάσει, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τελειώσουμε τὴ σειρά αὐτῶν τῶν ἄρθρων, χωρὶς νὰ ἀναφέρωμε ἀκόμα μιὰ - δυό.

Παραδείγματος χάριν. "Ὅταν γίνονται στὴν Ἐκκλησία ἐκλογὲς προσώπων, ποὺ πρόκειται νὰ ἀναλάβουν κάποια ἐξ-ἐχουσα θέσι, ποιὸς ἀπὸ μᾶς θυμᾶται αὐτὰ ποὺ εἶπεν ὁ Κύριος στοὺς Μαθητάς Του, ποὺ ἀγανάκτησαν ἐναντίον τῶν δύο Ζεβεδαίων, ὅταν ἡ μητέρα τους Τὸν παρακάλεσε οἱ δυὸ γιοὶ τῆς νὰ καθίσουν στὴ δόξα Του «ἐκ δεξιῶν» Του καὶ «ἐξ ἐναντιῶν» Του; Τί εἶπεν τότε ὁ Κύριος; «Ὅς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος (δηλαδὴ ὑπηρετῆς), καὶ ὅς ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δούλος» (Μάρκ. 1', 43 - 44)!

"Ἄς ἀναφέρωμε καὶ τὸ ἄλλο: Ὑποτίθεται, πὼς ὅλοι ὅσοι ἔχομε τὴν ὑποχρέωσι νὰ κηρύττωμε τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου, εἴμαστε οἱ συνεχιστὲς τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων. Ποιὸς ὁμῶς ἀπὸ μᾶς θυμᾶται αὐτὰ ποὺ τοὺς εἶπε ὁ Κύριος, ὅταν τοὺς ἐξαπόστειλεν στὸ κήρυγμα; "Ὅταν ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τοὺς εἶπε: «Μὴ κτήσησθε χρυσὸν μηδὲ ἄργυρον μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν, μὴ πήραν (=σακκούλι) εἰς ὁδόν, μηδὲ δύο χιτῶνας μηδὲ ὑποδήματα μηδὲ ράβδον» (Ματθ. 1' 9 - 10); Τὰ θυμᾶται κανεὶς μας;

Θὰ μὲ ἐρωτήσουν μερικοὶ: ἐσὺ τὰ θυμᾶσαι; Δυστυχῶς μὲ ντροπὴ μου ὁμολογῶ, ὅτι οὐτὸ ἐγὼ τὰ θυμᾶμαι. Ἄλλὰ τουλάχιστον, ὅταν τὰ ξαναδιαβάξω στὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ στοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, σκέπτομαι πόσο μακριὰ βρίσκομαι ἀπ' τὸν τρόπο τῆς ζωῆς, ποὺ ὁ Κύριος μὲ τὰ οὐράνια λόγια Του καὶ μὲ τὴ ζωὴ Του μᾶς δίδαξε, πὼς θέλει νὰ ζοῦμε, καὶ μάλιστα ἐμεῖς ὅσοι ἀνεβήκαμε στὴς «πρῶτες» θέσεις.

ΑΥΤΑ ΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΑΜΕ, γιὰ νὰ καταλάβωμε πὼς πρέπει νὰ ἐξοπλισθοῦμε γιὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ ὕλισμου ὅσοι πιστεύομε στὸ Χριστὸ καὶ θέλομε νὰ κηρύξομε καὶ νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ δρόμο Του. Καταλαβαίνομε τώρα τί σημαίνει «μαχητικὴ Ὀρθοδοξία»; Βλέπομε σὲ ποιὰ «μειοδοσία» ἔχομε καταντήσει τὸν Χριστιανισμὸ; "Ἄν θέλωμε νὰ ἀνήμεμε στὴν «επισημολογία», στὴ «πρῶτη» τῶν μαχητῶν καὶ ὀπλιτῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ νικήσωμε στὸν ἀγῶνα Του, θὰ πρέπει νὰ ξαναθυμηθοῦμε καὶ νὰ συμμορφωθοῦμε μὲ τὴς ἀπαιτήσεις, ποὺ ἔχει ὁ Κύριος ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ φορέσωμε τὴ στολὴ ποὺ φορέσαμε μὲ τὸ βάπτισμα στὸ ὄνομά Του, ὡς στρατιῶτες Του. Πρέπει νὰ γίνωμε «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» Χριστοῦ.